

Warszawa, dnia 15 stycznia 2018 r.

Sygn. akt VI Ka 1016/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Zenon Stankiewicz

Protokolant: protokolant sądowy stażysta Paulina Sobota

przy udziale prokuratora Iwony Zielińskiej

po rozpoznaniu dnia 15 stycznia 2018 r. w Warszawie

sprawy P. K. s. K. i M., ur. (...) w P.

oskarżonego z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie

z dnia 30 maja 2017 r. sygn. akt III K 381/16

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym, przejmując wydatki na rachunek Skarbu państwa; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. S. kwotę 516,60 zł. obejmującą wynagrodzenie za obronę z urzędu w instancji odwoławczej oraz podatek od towarów i usług.

Sygn. akt VI Ka 1016/17

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie

z dnia 15 stycznia 2018r.

Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie

z dnia 30 maja 2017r. został zaskarżony przez obrońcę oskarżonego P. K.. Apelacja ta nie jest zasadna. Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie, nie dopuszczając się błędów uzasadniających dokonanie korekty instancyjnej. Brak jest podstaw do podzielenia poglądu skarżącej, iż wobec oskarżonego wymierzono karę rażąco niewspółmiernie surową. Przede wszystkim podnieść tu należy, że żądanie orzeczenia kary

z dobrodziejstwem warunkowego zawieszenia wykonania sprzeczne jest

z aktualnym (obowiązującym od 1 lipca 2015r.) brzmieniem przepisu art. 69§1 kk. Zgodnie z jego treścią sąd może orzec tego rodzaju karę wyłącznie

w sytuacji, gdy sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności. Oskarżony dopuścił się czynu zabronionego w dniu

23 lipca 2015r. Jak wynika z aktualnej karty karnej – Informacji o osobie

z Krajowego Rejestru Karnego – był już wtedy prawomocnie skazany min. wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 28 listopada 2013r. w sprawie o sygn. VI K 1618/13 na karę roku pozbawienia wolności (k. 232-233 akt sprawy), co w sposób oczywisty wyklucza możliwość uwzględnienia żądania apelacji.

Wydaje się mieć rację autorka apelacji, iż orzeczona przez Sąd I instancji kara nie spełni należycie celów wychowawczych. Jeśli tak, to jednak nie z powodów przez nią przytoczonych, ale z powodu niewątpliwej demoralizacji sprawcy, o czym świadczy zarówno bezskuteczność kar uprzednio odbytych, jak i kolejne, nader liczne, skazania za czyny podobne do przypisanego. Niewątpliwie uprawniało to Sąd Rejonowy do potraktowania oskarżonego jako przestępcy o znacznym stopniu zdemoralizowania, wobec którego niezbędne jest orzeczenie kary o charakterze izolacyjnym. Wyklucza to w sposób oczywisty skorzystanie również i z dobrodziejstwa art. 37a kk, i to pomimo dostrzeżonych przez Sąd Rejonowy okoliczności łagodzących (k. 4 uzasadnienia). Wskazać też skarżące należy, iż przepis art. 37a kk nie ma charakteru normy stanowczej (zawierającej nakaz, bądź zakaz określonego postępowania), a zatem nieuprawnione jest traktowanie jego niezastosowania w kategoriach obrazy prawa materialnego (art. 438 pkt 1 kpk).

Konkludując, zdaniem Sądu Okręgowego kary wymierzonej nie sposób jest uznać za rażąco surową zarówno z uwagi na jej wysokość, jak i nie orzeczenie dobrodziejstwa wskazanego wyżej przepisu. Należało zatem utrzymać zaskarżony wyrok w mocy.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów sądowych postępowania odwoławczego uzasadnione jest ustaloną przez Sąd I instancji trudną sytuacją majątkową oskarżonego.